

[Bertel Dahlgaard.]

vil kunne billiggøre byggeriet, og som vil kunne modvirke de meget stærke kræfter, som i øjeblikket over en bred front holder omkostningerne oppe over det nødvendige. Må jeg i denne forbindelse sige, at vil man sikre et sundt prisleje på en række af byggeartiklerne, da må man gå til en øget liberalisering på disse områder. Såsnart man åbner lidt for tilførsler udefra på visse områder, vil det rette prisniveau nærmest komme af sig selv.

Jeg skal iøvrigt sige, at erfaringerne fra anvendelsen af loven af 5. april 1952, som det radikale venstre i sin tid tog initiativet til, efter vort skøn viser, at denne lovgivning yderligere må udbygges som led i den kommende byggestøttelovgivning. Jeg vil gerne henstille til den højtærede boligminister, at den nuværende byggestøttelov forlænges midlertidigt, i hvert tilfælde et halvt år, så der bliver den fornødne ro til behandling af den nye lovgivning, og således at der ikke fremkommer en afbrydelse i boligbyggeriets normale forløb.

Må jeg endelig sige til den højtærede boligminister, at jeg håber, at han som indenrigsminister vil sætte al sin energi ind på snarest at nå frem til en omfattende hovedstadsordning, der virkelig gør det samarbejde mellem kommunerne i hovedstadsområdet, som er af så afgørende betydning for disse kommuners liv og velfærd, og at han ligeledes mest muligt fremmer den samlede trafikordning for hovedstaden, som han selv i de sidste år fra ledende plads har arbejdet med. Jeg vil gerne bede den højtærede minister give tinget en redegørelse for, på hvilket stadium planlægningen på disse to vigtige områder befinder sig.

Til programudtalelsens afsnit om kommende sociale reformer bemærker jeg, at regeringen angiver sit hovedsynspunkt således, at den finder, at en rimelig andel af den stigende nationalindkomst bør anvendes til påtrængende sociale og kulturelle reformer. Det er en sund betragtning, og den kan det radikale venstre tiltræde. Den understreger, at det er produktionens størrelse, det samlede udbytte af nationens økonomiske virksomhed, der er grundlaget for de sociale fremskridt. På den anden side synes jeg, udtalelsen glemmer, at spørgsmålet om muligheden for sociale fremskridt ikke

blot foreligger, når nationalindkomsten stiger, men at der også under en konstant nationalindkomst her foreligger et problem. Muligheden for sociale reformer er også afhængig af, hvor stor en del af nationalindkomsten der anvendes til uproduktive udgifter. Jo større del af nationalindkomsten der anvendes til uproduktive udgifter, des mindre mulighed er der for at hævde eller eventuelt hæve den sociale standard. Det er her, vi møder de to konkurrerende formål: oprustningen med sine 1 000 mill. kr. og den sociale lovgivning med sine 700 mill. kr. Når vi står overfor en så stor opgave som indførelsen af en folkepensionering for alle, bliver det nødvendigt ikke blot at trække veksler på en ukendt fremtidig stigning i nationalindkomsten, men også at anvende en mindre del end nu til uproduktive udgifter. Ellers vil de store løfter ikke kunne indfries.

Vi ønsker arbejdet med folkeforsikringen fremmet. Vi ønsker invalidernes forhold taget op til særlig behandling, og vi kan medvirke til en forbedring af alders- og invaliderentemodtagernes kår, idet der så kan forhandles nærmere om formerne derfor.

Vi hilser med stor tilfredshed nedsættelsen af en kommission om sygeforsikringen. Det bør pålægges den at arbejde hurtigt. Den nuværende sygekassegrænse er et forældet skel, og en forenkling af sygeforsikringens hele administration er stærkt påkrævet og vil kunne medføre store besparelser.

Jeg takker for, at regeringen vil imødekomme det radikale venstres ønske om nedsættelse af en lønningskommission med det formål at nå frem til den revision og forenkling af lønningsloven, som både tjenestemændene og staten er interesseret i, og som endeligt kan løse de tjenestemandsspørgsmål, der længe har stået på dagsordenen. Det er vort håb, at det nu endelig kan opnås, at tjenestemændenes løn fastsættes uden hensyn til ægteskabelig stilling.

Hvad programklæringens udtalelser om skattereformer angår, da er de lidet klare, så jeg foretrækker at vente med dyberegående betragtninger, indtil vi mødes med giraffen. Vi går ud fra, at det er meningen at gå til en omfattende og ikke en stykkevis reform. Kun den omfattende reform afgiver mulighed for den tiltrængte forenkling og